

Metamorfóza starce

Stáří není milosrdné, nastanou chvíle, kdy je milosrdnější odejít, navzdory bolesti, kterou způsobíte.

Starý muž tiše utápí své myšlenky v alkoholu. Je nemocný a unavený životem. Zažil za ta léta hodně bolu.

Hlava myšlenkami zmítá, stojí na břehu řeky Styx a vyhlíží převozníka.

Jaký má vůbec smysl jeho bytí a existence.

Nebyl nijak prospěšný, spíše byl na obtíž.

A přesto, patřil do tohoto světa, a Pán mu dopřál dlouhá léta.

Obloha ztemnělá kreslí z hrůzy stíny. Jazyk lepí se na patro, hlava je zemdlená. Čert vem tento život.

Rouháš se starče, ďáblový plameny se zmítají pod kotlem. Už ti hrají. Pekelný taneček tě čeká.

Dám si ještě jednu sklenku. Nemám obavy, žil jsem dlouhá léta. Mysl otupělá dala zapomenout na vše venku.

Stav blaženosti pozvolna nastupuje a prostupuje celým tělem. To je tedy to finále, to je ta smrt milosrdná?

V mlžném oparu probleskne paprsek blaženosti, loďka přiráží ke břehu. Stařec nastupuje, přichází euforie nepoznaného. Charóne, jedem. Vlny se vzedmou, spojí své konce, na konci tunelu čeká světlo smíření a odpuštění.

Duše vystoupí z těla. Nemoci a starosti jsou pryč. Vše je najednou čisté, vzpomínku postupně vytlačí zapomnění.